

Avís a les futures (i presents) educadores, treballadores socials, pedagogues i altres “apagafocs”

Què heu vingut a buscar a aquesta facultat? Quines són les vostres intencions?

El Treball Social (amb totes les disciplines que el conformen) apareix en el moment en que l'Estat aconsegueix fer-se càrrec gairebé per complert de l'Economia (la gestió en la producció i reproducció dels bens necessaris per suplir les necessitats humanes) i instal·la el desert allà on l'autoorganització, la cooperació i l'autonomia de les pròpies afectades han trobat els seus propis medis de subsistència i de goig. El Treball Social apareix com a interlocutor, com a alienador entre els problemes i les seves solucions per part de les pròpies persones afectades. **La interlocució és la contenció de l'acció directa, qui ens digui el contrari menteix;** Allà on es vol dilapidar el gest polític d'una part de la societat és on apareix la “cal viva” de les polítiques socials. Allà on neix la autoorganització apareixen els “paquets de mesures socials” per tal de contenir el descontent de les persones.

L'estat de benestar apareix per tal de contenir l'empoderament de les masses obreres que a principi de segle s'aixecaren contra el capitalisme i el feren tambalejar. No són un triomf de la classe treballadora, però si el resultat de les seves lluites; unes quantes molles que varen saber fer despistar a una majoria indecisa. Allà on aquestes molles no han estat suficients el capitalisme ha mostrat sempre la seva cara més dura: allà on la socialdemocràcia es mostra insuficient apareix la dictadura. **Milers de morts han possibilitat la transició “pacífica” cap a la democràcia:** democràcia construïda damunt les tombes d'aquelles que no es conformaren amb les molles.

No dubtem de les vostres bones intencions, sinó no ens dirigiríem avui a vosaltres, però no només calen bones intencions, també cal reflexionar sobre allò que reproduïm constantment.

La vostra tasca, així com la que ens volia ser assignada, serà la de encaminar i/o contenir a aquelles “desviades” del camí marcat, a aquelles que per estar en una situació més vulnerable davant les relacions capitalistes (cal preguntar-se qui se'n pot lliurar!) poden posar en qüestió la seva hegemonia. **La vostra tasca serà la de mantenir la misèria humana dins dels llindars del suportable, mantenir la fina línia que separa el llindar entre el malestar i la resignació i el malestar i la revolta:** la vostra tasca serà la d'apagafocs, allà on hi hagi un conflicte apareixereu com a mediadores oferint “paquets d'ajudes socials”. Sempre que sigui possible la vostra tasca serà la d'invisibilitzar la misèria més escandalosa permetent que aquesta segueixi existint amagada en “menjadors públics o cases d'acollida” ...**no volem la vostra ajuda, volem la vostra complicitat!**

Qui sou? Què veniu a fer? Us penseu salvades? Sou vosaltres...o sou nosaltres?

La nostre vida és una merda i ho sabem. **A nosaltres les boges, les aturades, les que no arribem a final de mes, les inadaptades, les conflictives, les que no sabem estar quietes, les que tenim “problemes” amb les drogues, les que no entenem els vostres eufemismes, les que estem fartes...a nosaltres, també ens fan molta pena la vostre vida.** Les vostres relacions afectives són malalties, sou tant pobres que només voleu diners, les vostres aspiracions no van més enllà del consum tant d'experiències com de bens materials o d'aconseguir el nou “i-fone” d'última generació, aspireu a treballar tota la vida en el menys dolent dels oficis, viviu drames passionals amb les màquines o a través del “facebook”, us fa una por terrible tenir temps per pensar per pànic a veure la vostra existència qüestionada, esteu soles i us enganyeu constantment dient-vos que això és el que voleu, en definitiva: la vostra vida, tot i que viscuda en la opulència, no és gaire millor que la nostre...així que no ens doneu lliçons de com hem de viure. No us enganyeu, si l'Estat us necessita és per que les nostres vides el posen en perill per que el qüestionen i la vostra existència aïllada i desconflicтивitzada, asèptica i inofensives són el model a exportar per poder mantenir la pau democràtica. Al cap i a la fi totes estem excloses del control sobre les nostres vides.

Nosaltres no estem millor, vosaltres no esteu millor: estem totes soles. A totes ens ofega el capitalisme, a unes per que no arribem a final de més i a d'altres per que no ens deixa més futur que una vida desapassionada on la única bogeria admesa és la d' enamorar-nos cada cop que sortim de festa o la d'esperar que tot d'una canviï l'ordre “antinatural” de les coses. Sabem que la misèria s'instal·la per tots els racons d'aquesta ciutat i dels nostres cossos. Si us plau, no ens tornis a mirar compadint-nos, tu no estàs millor que nosaltres, ni nosaltres estem millor que tu, ja ho sabem. **Si penses que això no va amb tu potser que ho pensis un altre vegada, si saps que això no va amb tu potser és que estàs al bàndol equivocat;** pregunta't què faràs: defensaràs els teus suposats “privilegis” o et reconeixes en les nostres angoixes?

Parlem-ne, però sense donar lliçons. Ajuntem-nos, però no per compadir-nos o per fer teràpia. Organitzem-nos per sortir juntes al carrer, recuperem les places abans que la malaltia del civisme ens acabi d'envair. Llitem juntes, als espais ocupats, a les assemblees d'estudiants, als grups d'afinitat, a les vagues. Sortim juntes a pintar el carrer i a riure'ns de les professores que ens creuen capaces de donar-nos lliçons i que no són suporten veure's desautoritzades. Estimem-nos, amistem-nos, inventem-nos: plegades.

Assemblea Inexistent d'Ex-Estudiants Rebotades. Setembre 2010.